

- 3) również ewentualnie, odpowiednie obniżenie grzywny nałożonej na skarżącą w art. 2 zaskarżonej decyzji Komisji z dnia 20 grudnia 2006 r.;
- 4) obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem tego odwołania jest wyrok Sądu Pierwszej Instancji, w którym oddalona została skarga wnoszącej odwołanie o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 20 grudnia 2006 r. wydanej w ramach postępowania na podstawie art. 65 EWWiS. Niniejsze postępowanie dotyczy naruszenia prawa kartelowego związanego z rynkiem wyrobów ze stali nierdzewnej, które zgodnie z ustaleniami Komisji zakończyło się w styczniu 1998 r. Naruszenie wchodziło w zakres stosowania art. 65 EWWiS.

Wnosząca odwołanie przytacza pięć zarzutów na poparcie swojego odwołania.

W zarzucie pierwszym wnosząca odwołanie powołuje się na naruszenie zasady *nulla poena sine lege*, art. 23 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 oraz art. 5, art. 7 ust. 1 i art. 83 WE, jak również na naruszenie suwerenności państw będących sygnatariuszami traktatu EWWiS, w zakresie w jakim Sąd potwierdził podstawę prawną przyjętą przez Komisję, tj. art. 65 ust. 1 EWWiS w związku z art. 23 rozporządzenia nr 1/2003. Od momentu wygaśnięcia traktatu EWWiS art. 65 ust. 1 EWWiS nie stanowi już ważnej normy. W związku z tym Komisja działała *sine lege*. Wymierzenie grzywny nie może być również oparte uzupełniająco na art. 23 rozporządzenia nr 1/2003. Zgodnie z podziałem kompetencji przewidzianym w traktacie norma tu pozwala jedynie na ukaranie naruszeń norm prawnych Wspólnoty Europejskiej, a nie norm prawnych Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali.

W zarzucie drugim wnosząca odwołanie powołuje się na naruszenie zasad *res iudicata* i *nulla poena sine lege* oraz błędne zastosowanie art. 23 rozporządzenia nr 1/2003, jako że Sąd przychylił się do stanowiska Komisji, że wnosząca odwołanie może zostać pociągnięta do odpowiedzialności w miejsce Thyssen Stahl AG z tytułu naruszenia popełnionego przez tę ostatnią. Thyssen Stahl AG nadal istnieje jako wypłacalna spółka, a zatem Komisja mogła była podjąć działania wobec niej. Tak orzekł również Trybunał w wyroku z 2005 r. w sprawach połączonych C-65/02 P i C-73/02 P dotyczących pierwotnej decyzji Komisji z 1998 r. Nawet jeżeli w swoim wyroku Trybunał uznał, że doszło do materialnego przeniesienia odpowiedzialności na wnoszącą odwołanie, nie ma to żadnej mocy wiążącej w stosunku do niniejszego postępowania, ponieważ u jego podstaw leży nowa decyzja Komisji. Ponadto wnosząca odwołanie nie może w żadnym wypadku odpowiadać za Thyssen Stahl AG na podstawie swojego oświadczenia, w którym ograniczyła się do stwierdzenia ze skutkiem deklaratoryjnym przeniesienia odpowiedzialności z punktu widzenia prawa cywilnego, jako że oświadczenie złożone przez przedsiębiorstwo nigdy nie może prowadzić do przeniesienia obowiązku zapłaty grzywny.

W zarzucie trzecim wnosząca odwołanie powołuje się na naruszenie zasady precyzji. Z podstawy prawnej sankcji potwier-

dzonej przez Sąd, tj. z art. 23 rozporządzenia nr 1/2003, nie wynika jasno i niedwuznacznie, że odnosi się ona do naruszeń art. 65 ust. 1 EWWiS. Ponadto koncepcja „przeniesienia odpowiedzialności na mocy oświadczenia” przyjęta przez wnoszącą odwołanie i Sąd nie jest określona w jasny i niedwuznaczny sposób w ustawie ani co do przesłanek jej stosowania, ani co do jej skutków prawnych.

W zarzucie czwartym wnosząca odwołanie powołuje się na naruszenie przepisów regulujących przedawnienie. Ze względu na to, że grzywna, która ma zostać nałożona na wnoszącą odwołanie, jest wyłącznie konsekwencją naruszenia, za które miała pierwotnie odpowiadać Thyssen Stahl AG, także pod względem przedawnienia należy uwzględnić sytuację Thyssen Stahl AG. Jako że nie wniosła ona żadnego środka prawnego wobec pierwotnej decyzji Komisji, nie nastąpiło w stosunku do niej zawieszenie biegu przedawnienia. Obecnie mamy do czynienia z przedawnieniem, w związku z czym wykluczona jest także pośrednia odpowiedzialność wnoszącej odwołanie za Thyssen Stahl AG.

Zarzut piąty dotyczy naruszenia zasad ustalania wysokości grzywny. Sąd niesłusznie wykluczył obniżenie kwoty grzywny, mimo że w niniejszym postępowaniu wnosząca odwołanie przyznała bezspornie wszystkie okoliczności faktyczne, które zostały uznane przez Komisję za naruszenie art. 65 ust. 1 EWWiS. Zdaniem wnoszącej odwołanie nagrodzenia tej współpracy nie można było odrzucić z tego powodu, że sprzeciwiła się ona ze względów prawnych zastosowaniu art. 65 ust. 1 EWWiS oraz że także ze względów prawnych odmawia ona przeniesienia odpowiedzialności z Thyssen Stahl AG na nią samą. Fakt powołania się na niedopuszczalność niektórych ocen prawnych nie umniejsza wartości współpracy, gdyż kwestie prawne zawsze należy badać z urzędu, zaś właściwe organy nigdy — a zatem niezależnie od tego, co przyznały strony — nie mogą wydawać decyzji niezgodnych z prawem.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w
dniu 3 września 2009 r. — Gaston Schul BV przeciwko
Staatssecretaris van Financiën**

(Sprawa C-354/09)

(2009/C 282/48)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Gaston Schul BV

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Pytania prejudycjalne

Czy w przypadku retrospektywnego zaksięgowania kwoty należności w rozumieniu art. 220 Wspólnotowego Kodeksu Celnego (¹) należy uznać, że ustanowiony przez art. 33 ab initio Wspólnotowego Kodeksu Celnego wymóg dla wyłączenia należności przywózowych z wartości celnej jest spełniony, jeżeli sprzedający i kupujący odnośnych towarów uzgodnili warunek dostawy „delivered duties paid” i wskazali na tę klauzulę w deklaracji celnej, nawet jeżeli, określając cenę transakcji, wyszli — błędnie — z założenia, że z przywozem towarów na terytorium Wspólnoty nie wiążą się żadne należności celne i że w konsekwencji żadna kwota należności celnych nie została wskazana na fakturze i na deklaracji, ani w ramach jej zgłoszenia?

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celný (Dz.U. L 302, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 4 września 2009 r. — Pensionsversicherungsanstalt przeciwko Dr. Christine Kleist

(Sprawa C-356/09)

(2009/C 282/49)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Pensionsversicherungsanstalt

Strona pozwana: Dr. Christine Kleist

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy 76/207/EWG w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy (¹) zmienionej dyrektywą 2002/73/WE należy interpretować w ten sposób, że — w ramach systemu prawa pracy, który w przypadku ogólnej ochrony pracowników przed zwolnieniem za decydujące kryterium uznaje ich socjalną (finansową) zależność od miejsca pracy — stoi na przeszkodzie postanowieniu układu zbiorowego, które przewiduje szczególną ochronę przed zwolnieniem wykraczającą poza ustawową ogólną ochronę przed zwolnieniem tylko do momentu, w którym zabezpieczenie socjalne (finansowe) jest zwykle dane z tytułu wypłaty emerytury, jeżeli nabycie prawa do tej emerytury w odniesieniu do kobiet i mężczyzn następuje w różnych momentach?
- 2) Czy art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy 76/207/EWG zmienionej dyrektywą 2002/73/WE sprzeciwia się w ramach przedstawionego systemu prawa pracy decyzji publicznych pracodawcy, który zwalnia pracownicę kilka miesięcy po dniu, w którym uzyskała ona zabezpieczenie z tytułu emerytury, aby zatrudnić nowych pracowników napływających na rynek pracy?

dawcy, który zwalnia pracownicę kilka miesięcy po dniu, w którym uzyskała ona zabezpieczenie z tytułu emerytury, aby zatrudnić nowych pracowników napływających na rynek pracy?

(¹) Dz. U. L 39, s. 40.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 17 września 2009 r. — Josep Penarroja Fa przeciwko Procureur général près la Cour d'appel de Paris

(Sprawa C-372/09)

(2009/C 282/50)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Josep Penarroja Fa

Strona pozwana: Procureur général près la Cour d'appel de Paris

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 50 traktatu WE należy dokonywać w ten sposób, że przepis ten znajduje zastosowanie do obowiązków powierzonych osobie, działającej w charakterze biegłego, w sporze wszczętym przed sądami krajowymi, i powołanej przez sąd rozstrzygający spór, na warunkach opisanych powyżej?
- 2) Czy uczestnictwo w wykonywaniu władzy publicznej, o którym mowa w art. 45 akapit pierwszy traktatu WE należy interpretować jako mające zastosowanie do obowiązków biegłego powołanego przez sąd francuski, regulowanych francuskim kodeksem postępowania cywilnego i postępowania karnego oraz ustawą nr 741-198 z dnia 29 czerwca 1971 r. i dekretem nr 2004-1463 z dnia 23 grudnia 2004 r.?
- 3) Czy wykładni art. 43 i 49 traktatu WE należy dokonywać w ten sposób, że wyklucza normę, taką jak wynikająca z ustawy nr 71-198 z dnia 29 czerwca 1971 r. i dekretu nr 2004-1463 z dnia 23 grudnia 2004 r., ze zmianami, która uzależnia wpisanie na listę cour d'appel od spełnienia wymogów wieku, kwalifikacji, nieskazitelności charakteru i